

שהותו של אדם, כל אדם, על פני האדמה, היא זמנית. זו דרכו של עולם. אך דרכו של עולם שילדים ימשיכו אחר הוריהם, ולא להיפך, ונפילתו של דניאל, היא בניגוד לסדרי בראשית, עדיין בלתי נתפסת. חלפו 7 חודשים והיום, כמעט ב"אמצע הדרך" בין אותו יום לבין יום השנה, חל יום הולדתו. כאילו ביקש יומן השנה להזכיר לנו, את מה שממילא לא ניתן לשכוח, את אותו יום מר ונמהר.

הביטוי "יום הולדת", שכולנו רגילים להשתמש בו מעשה של יום ביומו, מקבל משמעות אחרת. "שתזכה לשנה הבאה..עד מאה ועשרים שנה" רגילים אנו לשיר, אך אותה שורה הופכת כעת לטעונה ורבת משמעות. אנו רגילים לחגוג ימי הולדת, אך מכאן ואילך, לא "נחגוג" לדניאל יום הולדת אלא "נציין" את יום הולדתו. אל יום ההולדת של דניאל נקבצים ובאים כל ימי הולדת שנחגגו לו משך 20 שנה, אך גם כל ימי ההולדת שלא הספיק לחגוג. יום הולדת של דניאל, יום אחד בשנה, הוא כעת יום שעומס על גבו כל כך הרבה – את כל השמחות שנחגגו ואת כל התקוות והחלומות שכבר לא יתגשמו.

ורדה ואבינעם – מזה חודשים שאתם כותבים את סיפור חייו של דניאל, מפיצים את זכרו בין קרובים ובין רחוקים. כאן, במקום הזה, כשאתם מוקפים ידידים וחברים, אתם יכולים להיות סמוכים ובטוחים כי לוח השנה שלכם, לוח השנה של דניאל, נחקק על לוח ליבו של כל אחד מאיתנו. דעו לכם, שכל יום, יש מישהו שמזכיר וזוכר, כל יום יש מי ששומר על הניצוץ של דניאל או מדליק להבה קטנה משל עצמו לזכרו. אנחנו נזכור ונזכיר. יהי זכרו ברוך.

(-) איציק.